

RASÛLÛLLAH'IN YOLUNDAN GİDELİM!*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun...

Size çok güzel bir yerden konuşmamı yapıyorum. Karşımda altın renginde efsânevî, masal diyarlarındaki gibi kubbeli binalar var. Brunei'den konuşuyorum.

Brunei'ye hac yolculuğunda bir duraklama yeri olarak uğradık. Ama Türkiye'den de gelen kardeşlerle de buluşmuştuk; güzel birislâm ülkesini ziyaret olmuş oldu. Bakıyorum hep, insanlar çarşıda pazarda, işyerlerinde, hattâ demin bankaya gitmemiz gerekti, bankada başörtülü. Çok ilginç geliyor bize, çok da tatlı ve sevimli oluyor. Bizde de imam-hatip okullarında bile uygulamalar buradan farklı...

Rasûlullah'a İtaatin Karşılığı

Şimdi birinci hadis-i şerifi okuyorum Peygamber SAS Efendimiz'den Ebû Hüreyre RA riwayet eylemiş. Buyurmuş ki:¹

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.VI, s.2655, no:6851; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.275, no:7626; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.197, no:17; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.374, no:10219; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.313, no:15581.

كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبِي قِيلَ وَمَنْ
يَأْبَى يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ وَ

مَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبِي

(خ. عن أبي هريرة)

RE. 342/7 (*Küllü ümmetî yedhulûne'l-cenneh, illâ men ebâ. Kîle: Ve men ye'bâ yâ rasûla'llâh? Kàle: Men etàanî, dehale'l- cenneh; ve men asànî fekad ebâ.*)

İmam Buhârî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifle başlamış oluyorum sohbetime. Buyuruyor ki Efendimiz, müjdeliyor, sizlere ve bizlere müjde bu hadis-i şerif:

(*Küllü ümmetî yedhulûne'l-cenneh*) “Ümmeti- min hepsi cennete girer, girecek; (*illâ men ebâ*) ancak inat edip istemeyenler, kendisini geri çekenler, ibâ edenler müstesnâ...”

Tabii, cennete girmeyi kim istemez? (*Kîle:*) “Denildi ki Rasûlüllah’a...” Bunun üzerine soruyorlar sahabe-i kiram: (*Ve men ye'bâ yâ rasûla'llâh?*) “Kim cennete girmekten uzak durur, cennete girmek istemez? Teklif edildiği halde teklifi reddeder?.. Nasıl kasılır, çekinir, geri durur? Olur mu hiç böyle?..”

Efendimiz buyuruyor ki: (*Men etàanî dehale'l- cenneh*) “Kim bana itaat ederse, cennete girer, girecek; (*ve men asànî*) kim bana àsî olur, beni dinlemez, benim yolumdan gitmez, sünnetime uymazsa, (*fekad ebâ*) o kendisini geri çekmiş, reddetmiş, kabul etmemiş olur.” diyor.

Onun için, aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler, Peygamber SAS Efendimiz'in sünnetine sarılmak dinin temeli ve saadet-i dâreynin, yâni hem dünyada mutlu olmanın, hem ahirette mutlu olmanın medârıdır, sebebidir, kaynağıdır. Rasûlüllah'a uymadan, böyle dümdüz, anlamsız bir İslâm ile; "Ben el-hamdü lillâh müslümanım! *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû.*" deyip, kendi bildiğini okumak yanlış bir yol... Bir doğru yol değil, çok yanlış bir davranış şekli.

Ama 20. Yüzyıl'ın, 21. Yüzyıl'ın insanları maalesef İslâm'ı doğru anlayamamış. İslâm olmayanların anlamamasına şaşmıyorum da, müslümanım diyenlerin anlamamasına şaşıyorum. Çünkü, şu benim okuduğum hadis-i şerifler, herkesin evinde bulunan kitaplardan... Diyanet İşleri Başkanlığı'nın neşrettiği, kaç baskısını yaptığı kitaplarda var bunlar. Hem de sahih hadis-i şerif...

Hani inatçı, zor kabul eden, müşkülpesend bir kimse kalkıp da:

"—Efendim, bu hadis-i şerifin senedi sahih mi, değil mi?.." diye sorarsa;

Sahih, işte İmam Buhârî'nin hadis-i şerifi. Rasûlüllah'a itaat edilecek!..

"—Rasûlüllah'a itaatin şekli nedir? Ben Rasûlüllah'a nasıl itaat edeceğim hocam?.."

Rasûlüllah'ın sünnetini kitaplardan okuyacaksın, öğreneceksin; hayatını ona göre düzenleyeceksin, ona göre yaşayacaksın! Ne emretmişse, yapacaksın!

Onun için, bana soruyorlar Ramazan'da kardeşlerim:

“—Ne okuyalım?..”

“—*Riyâzu's-Sâlihîn*'i okuyun!” diyorum.

Sahih hadis-i şeriflerin anlatıldığı bir kitap, kolay bir kitap. Herkesin evinde var, tercümesi var, İngilizce'si var... Şerhleri, açıklamaları var, Türkçesi var. Alın, okuyun; kurtulursunuz. *Riyâzu's-Sâlihîn*'i okursanız, kurtulursunuz.

Hocamız Gümüşhânevî Ahmed Ziyâeddin Efendimiz'in *Râmûzü'l-Ehâdîs*'i var. O büyük bir müşid-i kâmil olduğundan, kendisinin uygun gördüğü başka hadis-i şerifleri de almış. Onlara bazıları itiraz ediyor. Benim talebelerimden üniversitede hoca olan filân bazı kimseler:

“—İşte bu hadisin senedi şöyle... Bu hadisin senedi böyle...” diyorlar.

“—Pekiyi güzel, senin de bu itirazını mâzur göreyim ama, sen sahih olan hadislere kendi hayatını uyduruyor musun?.. Bırakalım böyle senin itiraz ettiğin hadis-i şerifleri kenara, onların münakaşasını sonra yapalım seninle... Sen sahih olduğuna kendinin de kânî olduğun hadis-i şerifleri uyguluyor musun?.. Giyiminde, kuşamında, tıraşında, oturmanda, kalkmanda,

düğününde, selâmlaşmada... her şeyinde sünnet denilen şeyi yapıyor musun?.. Gece teheccüde kalkıyor musun, Peygamber Efendimiz'in tavsiye ettiği tesbihleri çekiyor musun?.. Kendini tam müslüman sanıyorsun da, herkesi kusurlu görüyorsun da, senin tam müslümanlığın yüzde kaç, binde kaç?.. Binde bir mi, binde on mu, binde on beş mi, ne?..” diye onlara sormak lâzım!..

Peygamber Efendimiz'e âsî olan, sünnetine aykırı davranan, cennete girmeyi reddetmiş olur:

“—Yok, ben cennete girmek istemiyorum, ben yanmak istiyorum, cehenneme gidip azab görmek istiyorum!” demiş gibi oluyor hâl diliyle...

Biliyorsunuz bir lisân-ı kâl var, dille söylenen söz; bir de lisân-ı hâl var, hâliyle öyle... Bazı insanlar lisanıyla, “Ben müslümanım!” diyor ama, hâliyle “Ben müslüman değilim!” diyor. “Ben Peygamber Efendimiz'e uymuyorum, sünnetine uymuyorum!” diyor. Tabii, onların bu yanlış, sakîm, hasta, bozuk, sakat davranışları kendilerine çok zarar verecek.

İkaz ediyoruz:

“—Herkes Rasûl-ü Ekrem, Nebiyy-i Muhterem SAS Efendimiz'in sünnetine sımsıkı sarılısın!..”

Sarılmak da zor bir şey değil; alsın *Riyâzu's-Sâlihîn*'i, hayatında uygulasin! Tercümesi olan

bir kitap, gâyet kolay... İhtilâfa, kavgaya, çekişmeye hiç lüzum yok!

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizleri sünnet-i seniyye-i nebeviyyeden ayırmasın, sevgili kardeşlerim!.. Yolunda gidenlere ne mutlu! Onlara sadece tebriklerimizi sunuyoruz, Allah onlardan razı olsun... Dualarını bekliyoruz, onların mübarek dualarını diliyoruz. Kendilerini tebrik ediyoruz.

Hepimiz Rasûlüllah'ın yoluna girmeliyiz, sünnetini ihyâ etmeliyiz. 21. Yüzyıl'da, İkibin yılında, Tevhid Yılında; İslâm'ın bütün insanlara tebliğ edileceği, anlatılacağı, öğretiliceği yılda yolumuz ne olmalı?..

Bakın başka diyarları gezince göreceksiniz; kendi diyarınızdaki örflerin, adetlerin bazısının ne kadar sakîm, sakat, yanlış olduğunu göreceksiniz. Doğrusu hangisidir?.. Peygamber Efendimiz'in sünneti... Kazançlısı, kârlısı hangisidir?.. Peygamber Efendimiz'in yolu... Sevaplısı hangisidir?.. Peygamber Efendimiz'in tavsiyelerini tutmak...

Bu çok önemli bir husus... Bunu çeşitli vesilelerle zaman zaman hatırlatmıştık, şimdi de hatırlatıyoruz: Kendi kendinize düşünün:

“—Ben ne kadar Rasûlüllah'a bağlı, sünnet-i seniyyeyi uygulayan, Rasûlüllah'a itaat eden insanım?.. Yüzde kaç itaat ediyorum? Ne kadar sünnet müslümanıyım, sünnet-i seniyyeyi uygulayan müslümanım; ne kadar kendi cebimden, kendi aklımdan fetvâ verip,

işkembe-i kübrâmdan, ‘Allah affeder... Allah affeder.’ deyip günahları pervâsızca ne kadar işliyorum?..” diye kendi kendinize sorun!

Çünkü bazı kimseler haram olduğu kesin olan, günah olduğu kesin olarak bilinen şeyleri “Allah affeder” diye; hakîkî, samîmî, içten bir kanaatle, “affeder” diye düşünerek o günahı işliyor. Cenâb-ı Hak affedebilir ama, böyle gözyaşı döken, pişmanlık duyan, “Bir daha yapmayacağım!” diyen, hatasından dönen kimseleri affeder.

Böyle, “Affeder yâhu... Ne olacak yâhu... Mühim değil yâhu!” deyip de günahlara dalanlar, ateşle oynuyorlar. “Beni ateş yakmaz!” deyip, fırının içine girmek gibi; “Beni elektrik çarpmaz!” deyip, elektriğin çıplak tellerini tutmak gibi; “Bana mikrop tesir etmez!” deyip, mikroplu şeyleri almak, yalamak, yutmak gibi bir şey bu...

Onları yapabiliyor musun?..

Yapmıyorsun. Neden?..

Tehlikesine inanıyorsun. Bunları niçin yapıyorsun, yoksa inanmıyor musun?..

“—Yoksa ey zâlim nefsim, inanmıyor musun?” diye nefsinize sorun!

b.Cuma Günü Çok Salevat Getirmek

İkinci hadis-i şerif, Evs ibn-i Evs RA’dan. Babasının adıyla kendi adı aynıymış sahabînin.

“Peygamber SAS Efendimiz buyurdu ki” diyor bu zât-ı muhterem:²

إِنَّ مِنْ أَفْضَلِ أَيَّامِكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ فَأَكْثُرُوا عَلَيَّ
مِنَ الصَّلَاةِ فِيهِ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ مَعْرُوضَةٌ عَلَيَّ فَقَالُوا
يَا رَسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ تُعْرَضُ صَلَاتُنَا عَلَيْكَ وَقَدْ
أَرِمْتَ قَالَ إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَيَّ الْأَرْضِ أَجْسَادَ
الْأَنْبِيَاءِ

(د. عن أوس بن أوس)

RS. 1162 (*Inne min efdali eyyâmiküm yevme'l-cümüah, feeksirû aleyye mine's-salâti fîhi, feinne salâteküm ma'rûdatün aleyye. Kàle: Yâ rasûla'llâh! Ve keyfe tu'radu salâtünâ aleyke fekad erimte? Kàle: Inna'llâhe harrame ale'l-ardı ecsâdü'l-enbiyâ'.*)

Bildiğiniz bir konuyu anlatıyor ama, sonu sizi ilgilendirecek ilginç bir cümle taşıyor. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.342, no:1047; Neseî, *Sünen*, c.III, s.91, no:1374; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.345, no:1085; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.8, no:16207; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.445, no:1572; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.118, no:1733; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.190, no:910; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.413, no:1029; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.216, no:589; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.II, s.253, no:8697; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.17; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.109, no:3029; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.248, no:5789; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.519, no:1666; Şeybânî, *el-Ehad ve'l-Mesânî*, c.III, s.217, no:1577; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IX, s.402; Evs ibn-i Evs RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.499, no:2202; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.188, no:501; *Câmiu'l-Ehadîs*, c.IX, s.289, no:8441.

“—Sizin en faziletli günlerinizden, sevabı en çok olan günlerinizden birisi de cuma günüdür.”

Tamam, bunu biliyorduk. Cuma'nın çok güzel olduğunu biliyorduk ve ona göre de hazırlanıyorduk. Cuma günü gusül abdesti alıyorduk, bayramlık elbiseleri, yeni çorapları giyiyoorduk, camiye gidiyorduk. Erken gidiyorduk, Kehf Sûresi'ni okuyorduk, sevap kazanmağa çalışıyorduk...

Bunları hep anlatmıştım, yapıyordunuz. Yapmıyorsanız, inşâallah bundan sonra yaparsınız. Efendimiz bu cuma gününün faziletini söyledikten sonra, bir tavsiye de daha bulunuyor; Kur'an-ı Kerim'de ayet-i kerime var, onun gereği bu:

(*Feeksirû aleyye mine's-salâti fîhi*) “Cuma gününde bana salât ü selâmı çok edin!” buyuruyor.

Rasûlüllah'a salât ü selâm getirmek;

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا
(الْحزَاب: ٥٦)

(*Inna'llàhe ve melâiketihî yusallûne ale'n-nebiyy, yâ eyyühe'llezîne âmenû sallû aleyhi ve sellimû teslîmâ.*)

[Allah ve melekleri Peygamber'e çok salevât getirirler. Ey mü'minler, siz de ona salevât getirin ve tam bir teslimiyetle selâm verin!]

(Ahzab, 33/56) diye Allah'ın emrettiği, farz olan bir şey. Salât ü selâm getirmeyen cimri sayılıyor ve Rasûlüllah'ın kadrini takdir etmemiş oluyor. Kötü bir durumda...

(*Feinne salâteküm ma'rûdatün aleyye*) “Bana salât ü selâm yollayın; çünkü sizin salât ü selâmlarınız bana sunulur, arz olunur, bildirilir.” diyor Peygamber SAS Efendimiz.

Sen İstanbul'dan, Ankara'dan, Adana'dan, Antalya'dan, “*Es- salâtü ve's-selâmü aleyke yâ rasûla'llâh!*” diyeceksin; minareden müezzinler salât ü selâm getirecekler; sen bir söz arasında Rasûlüllah'ın adı geçince, “*Salla'llâhu aleyhi ve selem*” diyeceksin, bir salât ü selâm getireceksin... Senin bu salât ü selâmın, selâm vermen Peygamber Efendimiz'e götürülecek, bildirilecek.

Tabii bedevîler, Peygamber Efendimiz'in etrafına gelen insanlar da sizin gibi insanlar. Onların da merakları var, tereddütleri var. Dediler ki:

(*Yâ rasûla'llâh! Ve keyfe tu'radu salâtünâ aleyke fekad erimte?*) “Yâ Rasûlallah, sen toprak olmuşken, yerin altında çürümüş birduruma gelmişken, ileride kabrinde çürümüşken, nasıl olur da sana bizim salât ü selâmlarımız arz olunabilir?” diye öğrenmek için soruyorlar.

Bakın, Efendimiz buyuruyor ki:

(*İnna'llâhe harrame ale'l-ardı ecsâdü'l-enbiyâ'*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri yeryüzüne, toprağa,

kabirlere, mezarlıklara peygamberlerinin vücutlarını yemeyi haram kılmıştır.” Yâni, vücutları çürümez, taptaze, hiç bir şey olmamış şekliyle kalırlar. Öteki kabirlerdeki çürümüş kemikler gibi olmaz; çünkü Allah’ın sevgili kullarıdır.

Burada tabii iki mühim nokta var:

1. Peygamberlerin vücutlarının kabirlerinde ter ü tâze kalması.
2. Salât ü selâmların Peygamber SAS Efendimiz’e arz edilmesi, onun da salât ü selâmı alması ve mukabele etmesi... Ne mutlu, nebüyük, ne kadar önemli bir şeref!..

Bunu sizlere sohbetlerimde söylüyordum, burada da sahih bir hadis-i şerifi okuyarak delilini göstermiş oldum.

c.Peygamberimizin Yahudilere Duası

Diğer bir hadis-i şerif. Bundan da sanıyorum, memnunluk duyacaksınız, duyup öğrenince. Ebû Dâvud ve Tirmizî, Ebû Mûsâ RA’dan rivayet etmişler. (*Hadîsün hasenün sahîhün*) “Hasen sahih hadistir.” demişler:³

كَانَ الْيَهُودُ يَتَعَاطَسُونَ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.727, no:5038; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.82, no:2739; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.400, no:19601; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.298, no:7699; Buhârî, *Edebü’l-Müfred*, c.I, s.323, no:940; Beyhakî, *Şuabü’l- İman*, c.VII, s.31, no:9351; Tahâvî, *Şerhü’l-Meânî*, c.IV, s.302., no:6518; Ebû Mûsâ el-Eş’arî RA’dan.

عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَرْجُونَ أَنْ يَقُولَ لَهُمْ يَرْحَمُكُمُ اللَّهُ
فَيَقُولُ يَهْدِيكُمُ اللَّهُ وَيُصَلِّحُ بِأَلْسِنَتِكُمْ

(د.ت. عن أبي موسى)

RS. 887 (*Kâne'l-yehûdü yeteâtasûne inde rasûli'llâhi salla'llâhu aleyhi ve selemla, yercûne en yekûle lehüm: Yerhamükümü'llâh. Feyekûl: Yehdîkümü'llâhu ve yuslihu bâleküm.*)

Şimdi bakın, ben başka noktasına işaret edeceğim hadis-i şerifin mânâsını verdikten sonra... Siz de zâten belki aynı şeyi düşüneceksiniz.

Yahudiler... Biliyorsunuz Peygamberimiz Me-dine'ye hicret edince, orada Yahudi köyleri, kabileleri, kaleleri vardı. *Benî Kurayza, Benî Kaynuka, Benî Nadir...* gibi kalabalık cemaatler halinde idiler. Hahamları, alimleri vardı. Onların bir kısmı müslüman oldu. Şimdi, bu yahudiler Peygamber Efendimiz'e gelip gidip konuşurlardı; "Yâ Ebe'l-Kâsım! Şu şöyle mi, bu böyle mi?.." diye sorarlardı.

Bunlardan bir tanesini daha okuyacağım aşağıda, yine bu konulardan. Neden?.. Çünkü dünyaya yayılıyor. İnsanlar temasları bakımından çok geliştiler. İşte bakın bizler bir kaç gün içinde, bir hafta iki hafta içinde o ülkeye bu ülkeye, o şehre bu şehre gidiyoruz. Çinlisiyle karşılaşıyoruz, Malay ırkından olanla karşılaşıyoruz, Hintliyle karşılaşıyoruz... Dünyanın çeşitli insanlarını görüyoruz.

Bu insanlar nasıl kardeş olacak? Cihanda sulhu, kardeşliği, iyiliği nasıl yayacağız?.. Bazı şeyleri bilmemiz lâzım!..

Peygamber Efendimiz'in zamanındaki, Medine'deki yahudiler ki, kuzeyde Hayber'de kaleleri vardı, hurmalıkları vardı. Peygamber SAS Efendimiz'in yanına gelirlerdi; (*yeteâtasûne inde rasûli'llâhi salla'llâhu aleyhi ve selleme*) "Rasûlüllah'ın yanında mahsustan aksırırlardı. Kendilerinin gerçekten hapşurması gelmediği halde, hapşururlardı."

Neden yaparlardı bunu?.. Biliyorlardı onun adettini de, onun için. (*Yercûne en yekûle lehüm: Yerhamükümü'llâh.*) Peygamber Efendimiz onlara, "Allah size merhamet eylesin... Rahmetini ihsân eylesin..." desin diye hapşururlardı.

Kurnazlık yapıyorlar yâni. Ama bakın, ben başka noktasına işaret edeceğim: Yahudi oldukları halde Peygamber Efendimiz'in hak peygamber olduğunu biliyorlar ve (*Yerhamüke'llâh*) derse, Allah'ın rahmetine ereceklerini de biliyorlar ki, böyle yapıyorlar. Yoksa inanmasalar, "Boş ver yâhu!" derler, ne yanına giderler, ne böyle bir çareye başvururlar.

Halbuki şu insanoğlunun ne kadar garip durumu var; bir adım daha atsa da, "Sen Allah'ın Rasûlüsün, sana tâbî oldum." dese, orahmete zâten sapasağlam olarak, kesin olarak kavuşacaklar. Peygamber Efendimiz'in duasını almak için öyle yapıyorlar.

Çünkü, müslümanın müslümana karşı görevlerinden birisi, müslüman kardeşi hapşurup da “*El-hamdü lillâh*” dediği zaman, “*Yerhamü-ke’llâh*” demektir. “Allah sana rahmetini ihsân eylesin, sana merhamet eylesin, seni affeylesin...” gibi bir güzel söz bu; bunu söylemektir.

Aynı şeyi bize söylesin diye, Yahudiler mahsustan hapşuruyorlar, umuyorlar ama, Efendimiz SAS Allah’ın peygamberi; biliyor ki gayrimüslim oldu mu, müslüman olmadı mı, dua etse bile Allah kabul etmez. Çünkü ayet-i kerime var:

إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ

(التوبة: ٨٠)

(*În testağfir lehüm seb’îne merreten felen yağfira’llâhü lehüm*) “Münafıklara, inanmamış olanlara yetmiş defa mağfiret dilesen, Allah onlara mağfiret etmeyecek.” (Tevbe, 9/80) buyruluyor.

İbrâhim AS babasına bir dua etti ama, o da vaad ettiği için etmişti. Böyle gayrimüslime dua olmaz diye biliyor.

Ne diyor peki?.. Yine de, çok büyük bir zarâfet dersi veriyor Peygamber SAS Efendimiz bize; buyuruyor ki: (*Yehdikümü’llâh, ve yüslihu bâleküm*) Onlara yine bir dua ediyor ama, tam onlara lâyük olan duayı ediyor. Hem de Allah’ın razı olacağı, kızmayacağı, gazab etmeyeceği bir dua ediyor:

(*Yehdikümü'llàh*) “Allah size hidayet versin, doğruyu, gerçeği göstereceğin de, hidâyet yoluna girin, imana gelin... (*Ve yüslihu bâleküm*) Gönüllerinizi, iç dünyalarınızı da ıslah etsin Allah...”

O da kabul olursa, yine o zaman da iflâh olurlar. Ama o kalplerindeki hınç, kin, hased, kötü duygular... Bunlar çok fenâ... Bunları büyüklerimiz çok güzel öğretmişler bizim ecdâdımıza... Hacı Bektâş-ı Velî'nin *Makâlât*'ını okuyun; nasıl böyle bu hasedin, gıybetin, kötü huyların insanı ne kadar kötü duruma düşürdüğünü ne güzel anlatıyor. Hacı Bektâş-ı Velî de, ordunun geleneksel pîri yâni.

d. İki Yahudi'nin Peygamberimiz'in Elini Öpmesi

Şimdi o konuyla ilgili bir hadis daha okumak istiyorum. Buyuruyor ki Safvân ibn-i Assâl RA:⁴

قَالَ يَهُودِيٌّ لِصَاحِبِهِ إِذْ هَبَّ بِنَا إِلَى هَذَا النَّبِيِّ
فَأْتِيَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَسَأَلَهُ عَنْ
تِسْعِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَذَكَرَ الْحَدِيثَ إِلَى قَوْلِهِ فَقَبَّلَا
يَدَهُ وَرِجْلَهُ وَقَالَا نَشْهَدُ أَنَّكَ نَبِيٌّ

(ت. عن صفوان بن عسال)

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.77, no:2733; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.111, no:4078; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.239, no:18117; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.52, no:20; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.328, no:36543; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.306, no:3541; Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.IV, s.414, no:2465; Safvân ibn-i Assâl RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.562, no:4483; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXXV, s.226, no:38112.

RS. 893 (*Kàle yehûdiyyün li-sâhibihî: İzheb binâ ilâ hâze'n- nebiyy! Feeteyâ rasûla'llâhi salla'llâhu aleyhi ve selemla, feseelâhu an tis'i âyâtin beyyinât. Fezekere'l-hadîse ilâ kavlihî: Fekabbelâ yedehû ve riclehû ve kâlâ: Neşhedü enneke nebiyyün.*)

Tirmizî ve diğeri sahih kaynaklar rivayet etmişler bu hadis-i şerifi. Bundan da çok memnun kalacaksınız, not alacaksınız, başkalarına anlatacaksınız diye tahmin ediyorum:

“O zamandaki yahudilerden bir tanesi, yahudi olan bir arkadaşına demiş ki: (*İzheb binâ ilâ hâze'n-nebiyy*) ‘Şu peygamber olduğu söylenen zâta bizi götür bakalım! Sen daha önceden tanışmıştın, gitmiştin, yolu biliyorsun, teşrifat usûlünü biliyorsun; haydi bizi oraya götür!’ demiş.

(*Feeteyâ rasûla'llâhi salla'llâhu aleyhi ve sellem*) İki birden Rasûlüllah SAS'e geldiler. (*Feseelâhu an tis'i âyâtin beyyinât*) Ona, dokuz âyât-ı beyyinâtı sordular. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin Mûsâ AS'a verdiği dokuz kıymetli özelliği, âyât-ı beyyinâtı sordular. Peygamber SAS de onların hepsini söyledi; gerçeği olduğu gibi anlattı, doğru bilgileri verdi. Onların asıl bozulmamış kitaplarında yazıldığı şekilde, gerçek bilgileri verdi.”

Halbuki Peygamber Efendimiz ümmî. Tevrat'ı, İncil'i okumuş, çalışmış, tederrüs etmiş değil ama, Allah bildirince, en doğru kaynaktan, en doğru bilgileri verdi. Onlar hayran kaldılar, şaşkırdılar, mest oldular, tatmin oldular. İşte bundan sonra bazı noktalara işaret edeceğim, birkaç bakımdan önemli.

[Hadis-i şerifin devamında, Mûsâ AS'a indirilen dokuz ayet şöyle sıralanıyor:

لَا تُشْرِكُوا بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا تَسْرِقُوا وَلَا تَزْنُوا وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا تَمْشُوا بِنُجُوبِ اللَّهِ إِلَىٰ ذِي السُّلْطَانِ لِيَقْتُلَهُ وَلَا تَسْحَرُوا وَلَا تَأْكُلُوا الرِّبَا وَلَا تَقْذِفُوا الْمُحْصَنَةَ وَلَا تُولُّوا الْفِرَارَ يَوْمَ الزَّحْفِ وَعَلَيْكُمْ خَاصَّةَ الْيَهُودِ أَنْ لَا

تَعْدُوا فِي السَّبْتِ

1. (*Lâ tüşrikû bi'llâhi şey'en*) "Allah'a hiç bir şeyi ortak koşmayın!
2. (*Ve lâ tesrikû*) Hırsızlık etmeyin!
3. (*Ve lâ teznû*) Zina etmeyin!
4. (*Ve lâ taktülü'n-nefse'lletî harrama'llâhi illâ bi'l-hak*) Allah'ın haram kıldığı cana kıymayın, ancak suçlular adalet gereği öldürülebilir. (*Ve lâ temşû bi-berîin ilâ zî sultânin leyaktülehû*) Suçsuz bir insanı, öldürmesi için devlet adamına götürmeyin!
5. (*Ve lâ tesharû*) Sihirbazlık etmeyin!
6. (*Ve lâ te'külü'r-ribâ*) Faiz yemeyin!
7. (*Ve lâ takzifü'l-muhsanete*) İffetli bir kadına zina isnad etmeyin!
8. (*Ve lâ tevellü'l-firâra yevme'z-zahfi*) Savaş günü cepheden firar etmeyin!
9. (*Ve aleyküm hassateni'l-yehûde en lâ ta'tedû fi's-sebti.*) Yalnız siz yahudilere mahsus olmak üzere, cumartesi günü yasaklarına riayet

edin!]

(*Fekabbelâ yedehû*) “Rasûlüllah’ın elini öptüler.” Tamam, el öpmek Türklerde de adet; çünkü dedelerimiz adetlerini İslâmlaştırmışlar, yaşamları müslümanca... Bilgili olanları İslâm’dan gayri şey yapmamışlar. (*Ve riclehû*) “Rasûlüllah’ın bir de ayağını öptüler.” Rasûlüllah’ın elini öpmüşler, bir de ayağını öpmüşler. Sevgi coşku halinde olunca, taşınca, o zaman böyle oluyor; el de öpülüyor, ayak da öpülüyor.

Şimdi bunu niye böyle bastıra bastıra söylüyorum. Çünkü, benim bu aldığım hadis-i şerifler sahih kaynaklarda ve muteber alimlerin rivayet ettiği kitaplarda yazılı; zayıf filân rivayetler değil. El öpmenin karşısında bazıları... Gitmişler şu memlekette, bu memlekette biraz tahsil görmüşler; ondan sonra el öpmeye karşı...

“—Neden karşısın kardeşim, niçin karşı çıkıyorsun?.. Sen İslâm’ı çok iyi biliyor musun, sen müftü müsün, çok büyük alim misin?.. Böyle büyük alimleri tenkit ediyorsun. Sen bizim dedelerimizin ne kadar büyük alimler olduğunu hiç biliyor musun?.. Onların yazdıkları kitapları hiç okudun mu?.. Onların bilgilerinin sende yüzde biri yok, binde biri yok!.. Sen nasıl tenkit ediyorsun?..”

“—Efendim, işte öyle okuduk...”

“—Yâhu sen otur şuraya bakayım, bir Arapça konuş; senin birArapça cümlede kaç tane hata var!.. Daha sen doğru düzgün tahsilini tamamlamamışsın, ilkokul tahşili gibi bir şey sayılır

seninki... Sen kalkmışsın, Donkişot'un değirmenlerle savaşı gibi, allâmelerle savaşmaya kalkışıyorsun... Alimleri beğenmiyorsun, mezheb imamlarını beğenmiyorsun, müctehidleri beğenmiyorsun! Olmaz.”

Rasûlüllah'ın elini öpmüşler, ayağını öpmüşler. El öpmeye karşı çıkıyor, hâlâ bid'at diyor. Bid'at değil işte, sünnet; Efendimiz'in müsaade ettiği, yapılan bir şey.

Sonra ne demişler: (*Neşhedü enneke nebiyyün*) “Tamam, şimdi biz de şehadet ederiz ki, sen hakîkî peygambersin, Allah'ın gönderdiği bir mübarek kimsesin!” demişler.

Bu da İkibin yılında bazı tanıdıklarımıza, komşularımıza, etrafımızdaki kimselere söyleyeceğimiz sözler. Ankara'daki arkadaşlarım bana bilgi gönderiyorlar:

“—Burada şimdi yahudilere karşı büyük hayranlık var!” diyorlar.

Tamam, o hayran oldukları yahudi dostlarına da bu hadis-i şerifleri anlatsınlar, o zaman mesele açıklanmış olur.

e. Rasûlüllah'ın Cömertliği

Gelelim diğer bir hadis-i şerife: Peygamber SAS'den Enes RA rivayet etmiş, İmam Müslim kitabında yazıyor.

İmam Müslim, *Sahîh-i Müslim*'i yazan büyük zât, İmam Buhârî gibi en önemli hadis kaynaklarından biri...⁵

مَا سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى
الْإِسْلَامِ شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ وَلَقَدْ جَاءَهُ رَجُلٌ فَأَعْطَاهُ
غَنَمًا بَيْنَ جَبَلَيْنِ فَرَجَعَ إِلَى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ
أَسْلِمُوا فَإِنَّ مُحَمَّدًا يُعْطِي عَطَاءَ مَنْ لَا يَخْشَى
الْفَقْرَ وَإِنْ كَانَ الرَّجُلُ لَيْسَ لَهُ مَا يُرِيدُ إِلَّا الدُّنْيَا
فَمَا يَلْبَثُ إِلَّا يَسِيرًا حَتَّى يَكُونَ الْإِسْلَامُ أَحَبَّ
إِلَيْهِ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا

(م. عن أنس)

RS. 555 (*Mâ süile rasûlü'llâhi salla'llâhu aleyhi ve selleme ale'l-islâmi şey'en, illâ a'tâhu. Ve lekad câehû racûlün, fea'tâhü ganemen beyne cebeleyni, feracea ilâ kavmihî, fekâle: Yâ kavm, eslimû! Feinne muhammeden yu'tî atâemen lâ yahşe'l-fakr.*)

⁵ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.1806, no:2312; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.175, no:12813; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.287, no:6373; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.56, no:3302; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.246, no:1641; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VII, s.19, no:12967; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IV, s.28; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.432; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.313, no:6811; Ebü's-Şeyh, *Ahlâku'n-Nebî*, c.I, s.91, no:85; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IV, s.29; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Ve in kâne'r-racülü leyüslimü mâ yürîdü ille'd-dünyâ, femâ yelbesü illâ yesîran hattâ yekûne'l-islâmü ehabbe ileyhi mine'd- dünyâ ve mâ aleyhâ.)

Bu hadis-i şeriften de çok lezzet duyacağınızı, dinleyince mest olacağınızı sanıyorum ve görür gibi oluyorum, sevgili izleyiciler ve dinleyiciler!

“Peygamber Efendimiz kendisinden bir şey istendiği zaman İslâm’da, ne istenmişse vermiştir.” Rasûlüllah SAS Efendimiz çok cömertti. Rasûlüllah Efendimizin cömertliği bugünkü müslümanlarda olsa, İslâm aleminde fakir kalmaz. İslâm aleminde hizmetlerde finans sıkıntısı, parasızlık kalmaz.

Şimdi ben duyuyorum ki, bizim radyoların, televizyonların aletleri eskimiş; yenilenmesi için para bulunmuyormuş, dinleyiciler azalmış... Tamam, paraları vermeyin, aletler eskisin; bizim de sesimiz duyulmasın... Ahirette de hesabını versinler, yardım edebilecek olup da vermeyenler.

Peygamber Efendimiz, ne istenirse verirdi. *(Ve lekad câehû racülün)* “Bir keresinde çok kesin bildiğim bir gerçek ki, bir adam geldi Rasûlüllah’a; *(fea’tâhu ganemen beyne cebeleyni)* ona, iki dağın arasındaki vadiyi dolduran koyun sürülerini al dedi, verdi.”

Bunu her zaman size anlatıyorum, işte burada rivayeti. Rasûlüllah’ın cömertliğini gösteren, bildiğiniz bir hadis-i şerif... Rasûlüllah’a çöl

bedevisi diyenler de, görsünler bakalım nasılmış Rasûlüllah Efendimiz!

(*Feracea ilâ kavmihi*) “Bu adam kavmine, kabilesine, yerine, yurduna döndü. Ama o koyunları önünde sürerek, iki dağ arası koyunla döndü. (*Fekâle*) Kavmine dedi ki:

(*Yâ kavm, eslimû!*) ‘Ey benim kavmim, müslüman olun!.. (*Feinne muhammeden yu’tî atâen men lâ yahşe’l-fakr.*) Çünkü, Muhammed (SAS) fakirlikten korkmayan bir kişinin verişiyle veriyor, korkmadan veriyor. Bakın bir sürüyü bir kişiye verdi, bir bana verdi; böyle bir verişle veriyor. Müslüman olun!’ dedi.” Yâni, siz de böyle sürülere sahip olursunuz demek istedi.

Onun için râvî olan Enes RA diyor ki:

(*Ve in kâne’r-racülü leyüslimü mâ yürîdü ille’d-dünyâ*) “Bir adam müslüman olurdu, ancak dünyalık için müslüman olurdu; para için, koyun için, işte böyle Rasûlüllah bir şey verecek diye müslüman olurdu ilk başta. (*Femâ yelbesü illâ yesîran*) Aradan çok fazla bir zaman geçmeden, (*hattâ yekûnü’l-islâmü ehabbü ileyhi mine’d-dünyâ ve mâ aleyhâ.*) İslâm’ı tanıdığı zaman, öyle sıkı bağlanırdı ki, İslâm onun için dünyadan ve dünyanın üzerindeki bütün varlıklardan, zenginliklerden, hepsinden daha kıymetli olurdu; İslâm için canını verecek hale gelirdi.”

Evet, insanların başlangıçları böyle kusurlu olur, ibtidâî olur ama, yeter ki ilk yola bir adımlarını atsınlar. Attıktan sonra Cenâb-ı Hak

Teâlâ onların gönüllerini değiştirir. Gönlüne İslâm yerleşince, Arif Nihat Asya'nın dediği gibi:

*İçsen bu sudan dostum, bir daha susamazsın;
Bir hal gelir, ağlayamazsın, susamazsın!*

“İslâm'ın o güzel, şifâlı kaynağından, bu sudan bir içsen, bir daha susuzluk çekmezsin; kanarsın, doyarsın, oh dersin, rahatlarsın, gönlün tatmin olur.”

İkinci mısraı da çok güzel, cinas var: “Sana bir hal gelir, artık İslâm'dan dolayı öyle bir heyecanlanır, öyle bir feyizyâb olursun ki, öyle bir hale gelirsin ki, ağlasan ağlayamazsın, sussan susamazsın! İşte o zaman, bir coşkulu hakîkî mü'minin halet-i rûhiyesi insana gelir.”

İşte müslümanlar İslâm'ı tattığı zaman, böyle oluyorlardı. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi İslâm'ın güzelliklerini anlayanlardan eylesin... Bu güzel hazineleri, hazinelerden daha kıymetli olan bu irfan cevherlerini iyice öğrenip tam müslüman olmayı nasîb eylesin... Bu cevherleri yok pahasına cahillikten, kıymetini bilmemekten elinden çıkaranlardan, kaptıranlardan, düşürenlerden, ya da savurup atanlardan eylemesin...

Çünkü sizin kıymetini bilmediğiniz İslâm'ın kıymetini, bazen bakıyorsunuz Amerika'daki bir senatör biliyor, ismini değiştirip müslüman oluyor... Bazen Japonya'da bir alim müslüman oluyor, İslâm'a giriyor, kıymetini biliyor... Bazen bir Avustralyalı, bazen biz Hintli, bazen bir Alman, bazen Fransız...

Allah-u Teâlâ Hazretleri bize yardım eylesin... Deccal'ın fitnesi çok büyük, her şeyi ters gösteriyor. İnsanları zevk yoluna çağırdığı için, herkes zevkinin keyfinin yoluna gittiğinden, İslâm'ı da zevklerinin önünde çok büyük bir engel gibi gördüğünden, İslâm'ı sevmiyor. Deccal sevdirmiyor. Küfrü seviyor, kâfirliği seviyor, şeytanın yolunu seviyor... Tabii helâk oluyor.

Allah bu büyük fitneden zarar görmeden geçip kurtulmayı nasîb eylesin... Rızasını kazanmayı nasîb eylesin... Çünkü Peygamber Efendimiz;⁶

يَا عِبَادَ اللَّهِ فَاثِبُوا

(*Yâ ibâda'llâh, fe'sbütû!*) “Ey Allah'ın kulları! Dininize sımsıkı sarılın, ayağınızı sağlam basın, sarsılmayın, ayağınız kaymasın!” diye buyurmuş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri dinde sebat üzere olanlardan eylesin; bir... Bir de dine hizmet edenlerden, yardım edenlerden eylesin bizleri; iki...

Bir radyo kurmuşuz, radyonun aletleri eski, yenilenmiyor... Öyle acı bir durum ki, artık başka söylenecek bir şeyduyamıyorum, bilemiyorum, bulamıyorum... Allah-u Teâlâ Hazretleri hepinizden razı olsun...

⁶ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2250, no:2937; Nevvâs ibn-i Sem'an RA'dan. İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1359, no:4077; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.580, no:8620; Ebû Ümâme el-Bâhilî RA'dan.

Rasûlüllah'ın söylediği rivayet edilen bir Şeyi de söylemek istiyorum. Birileri kitaplar yazmışlar; tarikat sermayeleri, şirketleri, marketleri diye... Tabii bize pek söz söyleyemiyorlar.

Çünkü Rasûlüllah SAS Efendimiz buyurmuş: ⁷

الفقر فخرى

(*El-fakru fahrî*) "Fakirlik benim medâr-ı iftiharımdır." diye.

El-hamdlillâh, hiç bir yerden bir Şey almadığımız için, hortumlamadığımız için; hiç bir yerin de parasını alıp borusunu ttrmediğimizden, bu sıkıntılar da bizim medâr-ı iftiharımızdır. Onu da Őikâyet etmememiz lâzım!..

Es-selâm aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâth!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

03. 03. 2000 - BRUNEİ

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

⁷ *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.828, no:1835.